

توپ طلا، جایزه ساختگی لواندوفسکی و انتخابی نابجا

دموکراسی احمقانه!

بهترین تصمیم، باید بدانید که چه کسی برجسته‌ترین بازیکن فصل بوده؛ باور کنید فهمیدن این موضوع آنقدر سخت نیست و بقیه با نمایش‌های پر زرق برق‌شان آن را سخت جلوه می‌دهند.»

لواندوفسکی در سالی دستش از رسیدن به عنوان بهترین بازیکن جهان خالی ماند که با زدن ۴۱ گل، رکورد گرد مولر افسانه‌ای را شکسته بود؛ ضمناً بایرن در سالی بارسا را با شکستی مفتضحانه به خانه فرستاد که از شانس به دلیل پاندمی کرونا مراسم فرانس فوتبال برگزار نشد و توقع داشتیم برد ۸ بر ۲ برابر بلوگرانا، حتی به اندازه یک رأی هم که شده به کمک لوا بیاید. او تا بدین جای فصل در مسابقات بوندس لیگا طی ۱۴ بازی موفق به زدن ۱۶ گل شده و در عوض لیونل مسی در ۹ مسابقه، تنها یک گل به ثمر رسانده و عجیب‌تر آنکه برای فرانس فوتبال و رأی دهندگانش، چنین آماری اهمیتی ندارد و این هت‌تریک رونالدو و مسی برابر لژیئا ورشو و یانگ بویز سوییس است که سرنوشت مراسم برترین بازیکن جهان را مشخص می‌کند.

انتخاب‌های فرانس فوتبال، ارتباطی مستقیم با فیفا و یوفا ندارد ولی یاد گرفته‌ایم هر چا نامی از این دو نهاد به گوش‌مان رسید، به انتظار رشوه، پول و بی‌عدالتی بنشینیم؛ مسی در ۱۲ سال گذشته به شایستگی نامزد این جایزه بود ولی امسال لایق بردن آن شناخته نمی‌شد.

در این بین شک نداریم که اگر قرار بر عدالت و انتخاب رابرت لواندوفسکی بود، سب بالاتر رشوه نمی‌گرفت، قطر هیچ‌گاه میزبان جام جهانی نمی‌شد، ناصر الخلیفی به واسطه مخالفت با سوپرلیگ، توسط الکساندر چفرین رئیس یوفا به پست و مقام در اتحادیه فوتبال اروپا نمی‌رسید و طی یک «دموکراسی احمقانه» دو جایزه مهم فردی به بازیکنان پاری‌سن ژرمن نمی‌رسید!

گذاشته و شاید وقت آن رسیده تا ساز و کار جدید و عادلانه‌تری برای انتخاب بهترین بازیکن جهان در نظر گرفته شود.

توپ طلا همیشه در سلطه مهاجمان بوده و تا جایی که به خاطر داریم، بهترین مهاجم، عنوان بهترین بازیکن سال را به دست آورده؛ امسال اما فرانس فوتبال با جایزه ساختگی برترین مهاجم، رابرت لواندوفسکی فوق‌العاده را از جمع کاندیدها خارج و مهاجم دیگری را با انتخابی نابجا، به توپ طلا رساند!

اگر معیار درخشش در بازی‌های باشگاهی بوده باشد، لوا، دی‌بروینه و جورجینیو در اولویت بودند و تیره‌روزی‌های مسی در بارسا و حتی PSG برکسی پوشیده نیست. اگر لیونل مسی با تیم ملی کشورش به فتح کوپا آمریکا رسیده، جورجینیو هم جام ملت‌های اروپا را به دست آورده و لیگ قهرمانان را نیز زمینه‌اش کرده.

برای عناوین دیگر دونا روما برترین دروازه‌بان معرفی شد آن هم در شرایطی که با ۵۴ بازی، ۱۴ گلین‌شیت به دست آورده و رقیبش ادوارد مندی، توانسته در پنجاه مسابقه، ۲۷ بازی دروازه‌اش را بسته نگه دارد و یقیناً از همین روست که شایعه شده فرانس فوتبال می‌خواسته باج چشم‌گیری به باشگاه پاری‌سن ژرمن بدهد و با افتخار آفرینی تقلبی، شرمنده ناصر الخلیفی و هواداران PSG نشود.

در واقع «Fifa Ballon d'or» همان جایزه‌ای است که معمولاً به دست نامزد شایسته نمی‌رسد و همانطور که ایگر کاسیاس گفته، این انتخاب و رأی‌گیری‌های معماگونه هستند که مراسم را از پیش تعیین شده نشان می‌دهند؛ «باور داشتن به سلامت این جایزه و انتخاب برای من سخت‌تر از همیشه شده؛ معتقدم مسی یکی از پنج بازیکن برتر تاریخ فوتبال است ولی شما برای

فوتبال برای انتخاب برترین بازیکن جهان است؛ پس از برگزاری مراسم توپ طلا و مشخص شدن نتایج آن، اهالی فوتبال منتظر انتشار فهرست کامل آرای خبرنگاران بودند. شگفتی آنجاست که ژواکیم ریئا، خبرنگار تلویزیون SIC و نماینده رسانه پرتغال، هیچ‌کدام از ۵ رأی خود را به هموطنش، کریستیانو رونالدو اختصاص نداده و بدتر از آن

کلیر ماچادو از TV GLOBO، گزینه نخستش را به کوین دی‌بروینه هدیه داده و قید مسی و رونالدو را زده. انتخاب‌های عجیب و غریب همواره در تاریخ نظرسنجی فرانس فوتبال وجود داشته و بیشتر از آنکه به شایستگی و موفقیت‌های بازیکنان توجه شود، تسویه حساب‌های شخصی در اولویت قرار می‌گیرد. هر دو نماینده کشور پرتغال از نفرانی بودند که بی‌احترامی رونالدو به بازوبند کاپیتانی تیم ملی پرتغال و پرت کردن آن روی زمین را اشتباهی نابخشودنی می‌دانستند و چه جایی بهتر از «Fifa Ballon d'or» برای انتقام؟

دموکراسی احمقانه یعنی از ۱۳ توپ طلای اخیر، ۱۲ مورد آن به انحصار رونالدو و مسی درآمده و تنها لوکا مودریچ در سال ۲۰۱۸ بوده که توانسته تابو را بشکند و آرای مثبت خبرنگاران را به دست آورد؛ آخرین مدافعی که برنده این جایزه شده، فابیو کاناوارو در سال ۲۰۰۶ بوده و حسرت انتخاب یک دروازه‌بان بردل طرفداران فوتبال مانده. لئو یاشین افسانه‌ای سال ۱۹۶۳ را با عنوان برترین فوتبالیست جهان به پایان رساند و پس از آن حتی گلرهای فوق‌العاده‌ای همچون بوفون، کاسیاس و نویر نیز نتوانستند به این عنوان دست پیدا کنند و نام‌شان پشت اسامی مهاجم‌ها و هافبک‌ها خط خورد! علاقه شخصی، طرفداری از یک بازیکن یا باشگاه و مشترک بودن ملیت خبرنگاران با نامزدهای کسب جایزه تأثیر بسزایی در رأی‌گیری‌های فرانس فوتبال

علی بابازاده

Ali babazadeh

«مسی آرام و کند بازی می‌کرد و با ریتم بازی هماهنگ نبود؛ گاهی به نظر می‌رسید ارتباط او با هم‌تیمی‌هایش قطع شده. شاید استفاده از لئو در پست ۹ کاذب ایده درستی نباشد و پوچتینو را وادار به تغییر کند. مسی اُفت کرده و در نظر داشته باشید که ۶۰۰ دقیقه برای پاریس به میدان رفته و تنها یک گل زده!» این تفسیر روزنامه اکیپ است از اولین بازی لیونل مسی بعد از کسب هفتمین توپ طلا؛ پی‌اس‌جی در هفته شانزدهم لیگ یک فرانسه، در ورزشگاه خانگی خود «پارک دو پرنس» پذیرای تیم نیس بود که در نهایت بازی با تساوی بدون گل به پایان رسید و در شبی که نیمار به دلیل مصدومیت در فهرست مائوریسیو پوچتینو قرار نداشت، کاری از دست لیونل مسی هم بر نیامد.

حالا فوق ستاره آرژانتینی به انتخاب فرانس فوتبال و رأی دهندگانش، صاحب هفتمین توپ طلای خود شده؛ موافقان و مخالفان این انتخاب همگی بر این باورند که مسی، یکی از ده بازیکن برتر تاریخ فوتبال است و نامش تا ابد جاودانه خواهد ماند. یعنی تردیدی در آبرستاره بودن مهاجم آرژانتینی وجود ندارد ولی، سؤال اصلی اینجاست که آیا او شایسته دریافت جایزه بهترین بازیکن جهان بوده است؟ آیا گزینه‌های فرانس فوتبال بر اساس موفقیت‌های‌شان طی یک‌سال گذشته انتخاب می‌شوند؟

«دموکراسی احمقانه» اولین و آخرین راه فرانس